

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 181/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MWH, s. r. o., IČO 35 730 480, Staničná 502, Vráble, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kováč, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Kováč, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom v konaní a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 38/2018 z 29. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MWH, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti MWH, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom v konaní a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 38/2018 z 29. januára 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2 CoZm 36/2016-335 z 24. januára 2017 rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) č. k. 3 CbZm 111/2010-274 z 21. januára 2016, ktorým súd prvej inštancie ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz súdu prvej inštancie č. k. 1 Zm 302/2010-26 z 22. novembra 2010, zmenil tak, že zmenkový platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil a žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Sťažovateľka má v dotknutých konaniach postavenie žalovanej.

2.1 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie. Najvyšší súd o dovolaní rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu č. k 2 CoZm 36/2016-335 z 24. januára 2017 tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 3 CbZm 111/2010-274 z 27. januára 2016 potvrdil. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„Dovolací súd pri riešení položenej právnej otázky najskôr akcentuje skutočnosť, že odvolací súd poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré má byť základom pre jeho zmeňujúce rozhodnutie, a ktoré má obsahovať právny záver konvenujúci záverom vysloveným odvolacím súdom.

Dovolací súd v ďalšom tento záver odvolacieho súdu vyvracia, keďže odvolacím súdom citované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/54/2011, ktorým podporil svoj právny záver, týkajúci sa spôsobu označenia splnomocnenca na zmenke, práve argumentáciu odvolacieho súdu vyvracia a ide o právny omyl pri interpretácii rozhodnutia súdu vyššej inštancie, aplikujúc ho na situáciu, ktorá však nie je ani len obdobná skutkovej situácii, na ktorú malo byť konajúcim súdom dané právne posúdenie...

Právne posúdenie odvolacieho súdu vo veci prejednávanej (sp. zn. 5Obdo/38/2018) teda paradoxne odkazuje na rozhodnutie, ktoré obsahuje právny názor opačný ako ten,

ku ktorému dospel odvolací súd, pričom dovolací súd považuje za správny názor už najvyšším súdom judikovaný a túto úvahovú líniu meniť nemieni, keďže k tomu nie je dôvod...

Zmenkové konanie bolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ovládané tzv. koncentračnou zásadou, v zmysle ktorej v konaní o námietkach môže súd preskúmať len tie námietky, ktoré boli podané v lehote 3 dní od doručenia zmenkového platobného rozkazu. Na neskôr podané námietky nemôže súd prihliadnuť bez ohľadu na ich opodstatnenosť. Žalovaný okruh námietok ani ich odôvodnenie nemôže po podaní včasných námietok účinne meniť ani rozširovať. Môže len navrhnovať dôkazy na preukázanie riadne a včas uplatnených námietok, keďže znáša dôkazné bremeno na preukázanie oprávnenosti svojich námietok. Zákon pritom nerozlišuje námietky procesnej povahy od námietok majúcich povahu hmotnoprávnu, ktoré napádajú samotnú zmenku alebo skutočnosti, ktoré so zmenkou súvisia, ani námietky absolútne od námietok relatívnych. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ boli žalovaným dodatočne vznesené námietky v odvolaní, týkajúce sa neplatnosti zmenky z dôvodu rozporu s čl. III § 3 zmenkového zákona, ide o nové námietky, na ktoré súd nemôže prihliadať, i keby bola ich dôvodnosť preukázaná. Výnimku z koncentračnej zásady tvoria iba niektoré námietky procesného charakteru, ktoré sa týkajú podmienok konania (dôsledkom ktorých je zastavenie konania, prípadne postúpenie veci na prejednanie príslušnému súdu) a ku ktorým musí súd prihliadať kedykoľvek za konania aj bez návrhu účastníkov. V prejednávannej veci sa však o uvedený prípad nejedná.

Dovolací súd k postupu odvolacieho súdu uvádza, že tento na takto vznesenú námietku nielenže nemal prihliadať, takúto právnu úpravu na daný vzťah ani vôbec nemal aplikovať, keďže [REDAKOVANÉ], ktorá zmenku podpísala, nekonala ako splnomocnenec spoločnosti MWH, k s., ale ako jej štatutárny orgán, keďže plná moc jej bola udelená na konanie spoločnosťou [REDAKOVANÉ], komplementárom a teda jediným štatutárnym orgánom vystaviteľa zmenky. Takéto konanie je konaním priamym a nemožno ho podriaďiť právnej úprave obsiahnutej v čl. III. § 3 ZZŠ (hoci aj v tom prípade by súd nemohol dospieť k záveru o neplatnosti označenia vystaviteľa zmenky)...

Ak za právnickú osobu koná zákonný zástupca (napr. v zmysle § 15 ObZ) alebo splnomocnenec na základe plnej moci, je potrebné, aby pri svojom podpise uviedol

názov právnickej osoby, za ktorú koná. Pri absencii označenia právnickej osoby nie je právnická osoba z takéhoto zmenkovo-právneho úkonu zaviazaná. Pokiaľ uvedie konajúca osoba bez ďalšieho len svoj podpis, bude z takéhoto konania zaviazaná ako fyzická osoba v zmysle čl. I § 8 ZZŠ. Nie je však správny záver, že okrem názvu konajúcej právnickej osoby má byť označená aj ďalšia osoba, od ktorej plná moc na konanie fyzickej osoby, pripájajúcej svoj podpis, prípadne na základe plnej moci pochádza. V tom prípade by bola zároveň zo zmenky zaviazaná aj táto ďalšia právnická osoba.

Pokiaľ teda nastane situácia, že komplementárom, a tak štatutárnym orgánom komanditnej spoločnosti, je právnická osoba, ktorá udelí plnú moc ako splnomocniteľ na konanie vo svojom mene fyzickej osobe ako splnomocnencovi, v súvislosti s následným konaním komanditnej spoločnosti pôjde vždy o jej priame konanie, kedyže v jej mene bude konať štatutárny orgán - komplementár, osobou, ktorá k takémuto úkonu je priamo splnomocnená (tu rešpektujúc princíp publicity, abstrakcie a pričítania v zastúpení tak, ako je formulovaný v ust. § 32 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pôjde tak o konanie komanditnej spoločnosti, nie o konanie osoby splnomocnenej v jej mene konať...

Nijako nemožno dospieť k záveru, že vystaviteľ zmenky, ktorý je právnickou osobou, musí byť na zmenke označený inak ako svojim názvom, prípadne inými identifikátormi a pripojeným podpisom osoby, ktorá je jej štatutárnym orgánom alebo osobou inak splnomocnenou v mene vystaviteľa konať.

Dovolací súd pre správnosť úvah a komplexnosť posúdenia námietok súdom prvej inštancie uvádza, že:

a. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z obsahu námietok vznesených žalovaným v odpore voči zmenkovému platobnému rozkazu z vykonaného dokazovania správne uzavrel, že z údajov uvedených na prvopise zmenky vyplýva, že žalovaná zmenka po formálno - právnej stránke vykazuje všetky podstatné náležitosti, ktoré musí vlastná zmenka pre svoju platnosť obsahovať. Keďže žalovaný namietal svoj podpis, bolo vykonané znalecké dokazovanie znalcom, RNDr. Katarínou Klepáčovou, z odboru písomoznalectvo, odvetvie: ručné písmo (identifikácia pisateľa), ktorý v záveroch znaleckého posudku č. 6/2015 zo dňa 13. 03. 2015 uviedol, že sporný podpis vystaviteľa zmenky je pravým podpisom [REDACTED]. S námietkou, že k podpisu vystaviteľa nie je uvedené v zmysle § 3 zmenkového

zákona meno a priezvisko osoby, ktorá ako zmocnenec podpisuje a za koho koná, sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že zmenka je opatrená odlačkom pečiatky vystaviteľa zmenky a podpisom osoby oprávňujúcej konať menom komplementára. Ako vyplýva z výpisu z obchodného registra, v rozhodnom čase vystavenia zmenky bol oprávnený za žalovaného, v tom čase komanditnej spoločnosti, konať komplementár spoločnosť [REDACTED]. Súdu bolo zároveň predložené plnomocenstvo [REDACTED], štatutára spoločnosti [REDACTED], udelené pre [REDACTED], na konanie vo všetkých veciach a k zastupovaniu ako jediného komplementára v spoločnosti MWH, k. s. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že v trestnom konaní, ČVS: ORP-603/3-VYS-B3-2015, vypovedal dňa 20. 10. 2015 [REDACTED], súčasný konateľ žalovaného, ktorý uviedol, že záväzok, vyplývajúci zo zmenky je zahrnutý v účtovníctve žalovaného. Súd prvej inštancie tak námietku, že žalovaný zmenku nepodpísal, vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže zmenka bola podpísaná splnomocneným zástupcom komplementára a pohľadávka podľa vyjadrenia samotného žalovaného bola zahrnutá v jeho účtovníctve.

b. Súd prvej inštancie tiež správne uviedol, že záväzok zo zmenky je nesporným záväzkom a žalobca ako majiteľ zmenky nemá povinnosť svoj nárok preukazovať iným spôsobom než predložením prvopisu zmenky. Pre hmotnoprávny charakter zmenkových záväzkov je príznačná ich abstraktnosť, nespornosť a prísnosť. Táto abstraktnosť sa prejavuje v tom, že je to žalovaný, ktorý musí prípadné námietky vzniesť a musí tiež ich oprávnenosť jednoznačne preukázať. Ani jednu zo skutočností tvrdených v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu žalovaný nepreukázal, rovnako ako nepreukázal ich prípadný vplyv na platnosť, resp. neplatnosť prijatého zmenkového záväzku, preto k nim nebolo možné prihliadnuť, preto súd prvej inštancie ponechal zmenkový platobný rozkaz v platnosti v celom rozsahu.

Keďže odvolací súd vo svojom odvolacom prieskume išiel nad rámec rigor cambialis a prísnej koncentračnej zásady aplikovanej na prebiehajúce zmenkové konanie, navyše aplikujúc vo vzťahu k novo - vznesenej námietke nesprávne právne závery, dovolací súd s poukazom na správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, aplikujúc postup podľa § 449 ods. 3 C. s. p., zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a to tak, že označený rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keďže jeho

rozhodnutie spočívalo na záveroch právne súladných s vyjadrenými právnymi závermi dovolacieho súdu.“

3. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces sťažovateľka tvrdí predovšetkým z dôvodu, že v súvislosti s dovolacím konaním nebolo na jej písomné vyjadrenie k dovolaniu vôbec prihliadnuté, dovolací súd sa ním nezaoberal, a to aj napriek tomu, že sťažovateľka sa podľa jej slov k dovolaniu písomne vyjadrila a svoje vyjadrenie doručila súdu prvej inštancie v určenej lehote. V napadnutom rozsudku sa však konštatuje, že sťažovateľka sa vo veci nevyjadrila. Na základe opísaných skutočností sťažovateľka tvrdí, že bolo porušené jej právo byť vypočutá vo vlastnej veci, bol porušený princíp kontradiktórnosti sporového konania a aj princíp rovnosti sporových strán.

3.1 Ďalší dôvod ústavnej sťažnosti je spojený s nezohľadnením námietky sťažovateľky, že podané dovolanie vykazuje vady a nedostatky, ktoré bránia jeho prejednatel'nosti. Podľa sťažovateľky ani obsah napadnutého rozsudku nie je jednoznačný a zrejмый v otázke, ako bolo posúdené splnenie zákonných náležitostí dovolania, ktoré bolo podané z dôvodu podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

3.2 Podľa tvrdenia sťažovateľky vo vyjadrení k dovolaniu uvádzala, že dovolanie nespĺňa náležitosti podľa zákona, pretože neobsahuje označenie žiadnej právnej otázky, ktorá by podľa dovolateľa bola podstatná a (nesprávne) riešená už odvolacím súdom. Na uvedené mal podľa mienky sťažovateľky najvyšší súd prihliadať aj ex offo, lebo ide o procesnú otázku prípustnosti dovolania, kam patrí aj posúdenie, či dovolanie je prejednatel'né. Namiesto toho si dovolací súd podľa úsudku sťažovateľky sám formuloval právnu otázku, o ktorej bude rozhodovať, hoci taký postup Civilný sporový poriadok nepripúšťa. Konštatovanie najvyššieho súdu, ktoré sa uvádza v bode 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa presvedčenia sťažovateľky vôbec nekorešponduje s dovolaním a ide nad jeho rámec. V dovolaní sa žiadna právna otázka ani priamo a ani opisom neformuluje. Tento nedostatok dovolací súd podľa sťažovateľky nemohol nahradiť, pretože povinnosť ju formulovať v dovolaní vyplýva priamo zo zákona pre dovolateľa.

3.3 Podľa názoru sťažovateľky sa z napadnutého rozsudku nedá ustáliť ani to, či dovolací súd otázku náležitostí dovolania v zmysle požiadaviek zákona skúmal. Prejednanie dovolania, ktorého obsah vzbudzuje pochybnosti o zachovaní zákonných náležitostí, je takým konaním súdu, ktoré podľa sťažovateľky porušuje práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

3.4 Podľa argumentácie sťažovateľky ďalší dôvod ústavnej sťažnosti súvisí so samotným rozhodnutím a jeho dôvodmi. Postup súdu, spočívajúci v odôvodňovaní svojho rozhodnutia pomocou skorších súdnych rozhodnutí, porušuje podľa sťažovateľky princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania. V tomto prípade porušenie právnej istoty vyplývajúcej z čl. 1 ods. 1 ústavy zasiahlo podľa sťažovateľky do jej vlastníckeho práva garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy. Túto námietku sťažovateľka uvádza v súvislosti so záverom najvyššieho súdu v bode 47 a 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde sa uvádza, že odvolací súd nesprávne interpretoval skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4 Obo 54/2011 a že práve toto odkazované rozhodnutie popiera závery odvolacieho súdu, a teda aj správnosť ním vydaného rozsudku. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky dopustil zásadného pochybenia v tejto otázke v tom, že z rozhodnutia sp. zn. 4 Obo 54/2011 práve on používa pre svoje rozhodovanie len určitú jeho časť a v úplne inom kontexte. Teda nie odvolací súd, ale dovolací súd nesprávne použil iné rozhodnutie dovolacieho súdu, domnieva sa sťažovateľka.

3.5 Sťažovateľka tvrdí, že akákoľvek zmena, v tomto prípade spočívajúca vo vyňatí časti textu rozhodnutia/odôvodnenia z jeho kontextu, znamená absolútnu nepoužiteľnosť celého takéhoto rozhodnutia pre rozhodovanie. Použiteľnosť rozhodnutí z iného konania predpokladá skutkovú a právnu podobnosť.

3.6 V závere sťažovateľka uvádza, že najvyšší súd rozhodol v rozpore s obsahom súdneho spisu aj v otázke zachovania koncentračnej zásady. Sťažovateľke sa zdá, že najvyšší súd až nekriticky prevzal tvrdenie žalobcu (dovolateľa) o tom, že sťažovateľka neuplatňovala námietku nedostatku podpisu na zmenke včas. Žalovaná, teda sťažovateľka, pritom v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu podľa jej slov uviedla, že označenie vystaviteľa zmenky je neurčité, pretože neobsahuje označenie podpisovateľa

za vystaviteľa. Námietky bolo podľa platnej úpravy potrebné podľa mienky sťažovateľky vymedziť skutkovo, nie právne.

4. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu až do rozhodnutia o tejto ústavnej sťažnosti, a navrhla následne vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že:

„Právo spoločnosti MWH s.r.o., IČO: 35 730 480, sídlo: Staničná 502, 952 01 Vráble podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01. 2019, č. k. 5Obdo/38/2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené.

Právo spoločnosti MWH s.r.o., IČO: 35 730 480, sídlo: Staničná 502, 952 01 Vráble podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01. 2019, č. k. 5Obdo/38/2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené.

Právo spoločnosti MWH s.r.o., IČO: 35 730 480, sídlo: Staničná 502, 952 01 Vráble podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01. 2019, č. k. 5Obdo/38/2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené.

Právo spoločnosti MWH s.r.o., IČO: 35 730 480, sídlo: Staničná 502, 952 01 Vráble podľa článku 1 ods. 1 v spojení s článkom 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01. 2019, č. k. 5Obdo/38/2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01. 2019, č. k. 5Obdo/38/2018 sa ruší v celom rozsahu a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na nové rozhodnutie.

Spoločnosti MWH s.r.o., IČO: 35 730 480, sídlo: Staničná 502, 952 01 Vráble sa priznáva nárok na náhradu trov konania o ústavnej sťažnosti v rozsahu 100 %.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd, predbežne prerokujúc ústavnú sťažnosť sťažovateľky, zistil, že túto je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, a to predovšetkým z týchto dôvodov.

6.1 Sťažovateľkine slová o nezohľadnení jej vyjadrenia k dovolaniu zo strany najvyššieho súdu (ktorý v napadnutom rozsudku uviedol, že sťažovateľka sa ako žalovaná k dovolaniu nevyjadrila) nemá ústavný súd ako verifikovať, keďže sťažovateľka ku svojej sťažnosti dôkaz (t. j. kópiu uvedeného vyjadrenia s pečiatkou o doručení vyjadrenia prvostupňovému súdu tak, ako to uvádza v ústavnej sťažnosti) na podporu tohto tvrdenia nepriložila.

6.1.1 Konanie pred ústavným súdom neovláda vyhľadávacia zásada a v tejto súvislosti ústavný súd nabáda na preukázanie svojich kľúčových tvrdení pred ústavným súdom relevantným dôkazom (povinnosť plynúca z § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). V opačnom prípade sa podaná ústavná sťažnosť javí byť ako oddané spoliehanie sa na paternalistickú ruku ústavného súdu bez ohľadu na aspoň nevyhnutnú bdelosť sťažovateľa pri hájení svojich práv („vigilantibus iura scripta sunt“), a to o to zvlášť, ak ide o sporovú stranu riadne zastúpenú osobou práva znalou (t. j. advokátom).

6.1.2 Ústavný súd však pristupuje k ochrane základných práv a slobôd vždy materiálne a aj v tomto prípade sa ústavný súd pozrel podrobnejšie na odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd tak zistil, že ku kľúčovým aspektom dovolania, ktoré mali byť akcentované aj vo vyjadrení sťažovateľky k dovolaniu, sa najvyšší súd riadne vyjadril, a to ústavne udržateľným spôsobom. Ide predovšetkým o pochybnosti, že dovolanie vykazovalo vady a nedostatky, ktoré bránili jeho prejednatel'nosti, pričom podľa sťažovateľky dovolanie nespĺňalo náležitosti podľa zákona, pretože neobsahovalo označenie žiadnej právnej otázky, ktorá by podľa dovolateľa bola podstatná a (nesprávne) riešená už odvolacím súdom. Obdobné výhrady však najvyšší súd rozptýlil a reagoval na tieto hneď v úvode svojich záverov k posúdeniu dovolania vo veci samej, kde konštatoval dôvodnosť dovolania, prítomnosť dovolacích dôvodov i aplikáciu konkrétnych noriem Civilného sporového priadku vzhľadom na právny stav veci.

6.2 Čo sa týka odkazovania najvyššieho súdu na svoju skoršiu judikatúru, čo mu sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vyčíta, ústavný súd musí konštatovať, že nešlo o bezúčelné exhibovanie najvyššieho súdu, ale o nutnú reakciu na výklad a aplikáciu jeho judikatúry zo strany krajského súdu, ktoré najvyšší súd dôvodne vyhodnotil ako právny omyl v interpretácii judikatúry. Následne najvyšší súd ústavne čistým spôsobom interpretoval a aplikoval svoju relevantnú prejudikatúru.

6.3 Pokiaľ ide o samotné materiálne dôvody vydania napadnutého rozsudku, ústavný súd je názoru, že posúdenie veci (t. j. posúdenie aplikácie koncentračnej zásady

na predmetné zmenkové konanie, prítomnosti podstatných náležitostí, ktoré vlastná zmenka pre svoju platnosť obsahovala, preukazovania nárokov zo zmenky a pod.) najvyšším súdom a aplikácia príslušných noriem zákona č. 191/1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov, nevykazujú známky arbitrárnosti a neústavnosti. Svoje myšlienkové pochody a aplikáciu konkrétnych noriem na skutkový a právny stav danej veci najvyšší súd riadne zdôvodnil, čomu nie je možné z pohľadu garancií spravodlivého procesu a ochrany aj hmotných ústavných práv sťažovateľky nič vytknúť.

8. Vzhľadom na dosiaľ prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2019